

det, idet han gjorde Regning paa i Henhold til den hidtil gjældende Praxis ogsaa at faae et Tilskud fra Statskassen. Han har altsaa oprettet en privat Realskole, hvor der undervises for en meget billig Pengge, det er nemlig for en stor Del Almuefolks Børn, der gaar der, men den har ogsaa Betydning for det tilstødende Land, idet forskjellige Børn fra Landet søge til Skolen. Vhen har anvendt Alt, hvad den kan anvende paa sit Skolevæsen, og vistnok, tror jeg, Mere end nogen anden Kommune i Landet. Foruden det Tilskud, vi give til Realskolen, ere vore Udgifter til Skolevæsenet stegne i Løbet af 4—5 Aar med 30 pCt., saa at Korsør Kommune i dette Dieblit paa sit offentlige Skolevæsen anvender over 70 pCt. af det, der kommer ind ved Hovedskatten, nemlig Formue- og Leiligheds-skatten. Jeg har tilladt mig at fremdrage dette i Haab om, at denne Realskole og de 3 andre Realskoler, der ere forbigaaede, ogsaa skulle komme med. Den høitærede Minister omtalte i sit Foredrag i Gaar disse Realskoler, saa at jeg altsaa tør vente, at han er stemt for, at de kunne komme med, og jeg tør ogsaa haabe, at det høie Thing og det Udvalg, som vi nedsatte, ville skjænte denne Sag sin Opmærksomhed. Jeg tvivler ikke paa, at man, hvis disse private Realskoler komme med ved Behandlingen her, ogsaa vil finde det billigt i det andet Thing; jeg veed, at man der i det Hele taget stiller sig velvillig til Sagen, og hvad særlig angaar den Skole, jeg har nævnt, er dette blevet mig bekendt, idet jeg dels selv har talt med Medlemmer af Finantsudvalgets Flertal i det andet Thing og dels ogsaa paa anden Haand veed, at adskillige af Flertallets Medlemmer have været velvillig stemte imod denne Sag. Jeg tvivler saaledes ikke paa, at hvis man her vil skjænte Sagen Opmærksomhed og tage disse Realskoler med, vil man i det andet Thing overvinde de Betænkeligheder, man har havt ved denne Sag,

Bahn: For mig som nyt Medlem af Rigsdagen har den Diskussion, der har været ført her i Salen og i Folkethinget om det foreliggende Finantsloovforslag saa vel som om den lille midlertidige Bevillingsloov, været ganske ophjsende og belærende; jeg vilde ønske, at jeg kunde havde tilføiet opbyggelig, men det er desværre langt fra Til-

fældet. Dværtimod maa jeg, Sandheden tro, betjende, at Diskussionen har gjort et deprimerende Indtryk paa mig. Men hvorledes er det ogsaa muligt andet? Ufreden har jo sat sig saa fast i Gemytterne, at om den end ikke endnu er brudt ud i lys Lue mellem Rigsdagens tvende Afdelinger, er det aabenbart, at Situationen er bleven saa tilspidset, at Vaaret ligger rede, og der skal en god Villie til at hindre en Eksplosion. Der er nu først den lille midlertidige Bevillingsloov, som i disse Dage er paa Rundvandring mellem Thingene. Den fik sin gamle Dragt revet aldeles i Laster ved at blive ude hele Vinteren 1881—82, i Fjor gav Thinget her tilkjende for den øvrige Familie, at det umuligt gif an at fende den ud igjen i samme Paaklædning, og Regjeringen var da ogsaa saa velvillig i Aar at præsentere den i en ny Dragt; men vore Fæller nede i Stuen bleve meget fornærmede derover, fik hurtigt Lasterne frem, den nye Paaklædning revet af, og sendte os saa den Lille op i de gamle Klæder. Landsthinget, sin Beslutning tro fra i Fjor, foretog en Omklædning, den er atter gaaet ned til Folkethinget og holder nu igjen sit Indtog her i Salen i Lasterne. Det er dog en beklagelig Fremgangsmaade, som ikke kan Andet end stabe Tvedragt. Det er nu min faste Overbevisning, at samtlige Rigsdagens Medlemmer have den fulde Forstaelse af, at det er Fredens Gjerning, vi ere kaldede til at udøve, og at vi ikke for indbyrdes Stridigheder bør forsømme den Pligt, vi have til at paase Landets Liv. Derfor er det mig ganske ubegribeligt, hvad Folkethinget egentlig mener. Det handler jo uklogt ved saaledes altid at ringeagte og tilfidesætte de Beslutninger, som komme herfra. De maa dog sige sig selv, at Grundloven har en Gang for alle slaaet fast og sagt med rene og klare Ord, at al Magten er ikke koncentreret i Folkethinget eller i dets Flertal, men at der ved Siden af det høie Thing staar Landsthinget, som fuldt vel er berettiget til at tale med om Sagerne. Jeg vil imidlertid slet ikke endnu opgive Haabet om, at vi nok kunne naae til en Forstaelse. Efter den velvillige og forsonlige Holdning, som dette høie Thing altid har vist, tør jeg slutte med temmelig stor Sikkerhed, at det ikke for dette Thing gjælder netop at fastholde den lille midlertidige Bevillingsloov i de